

РЕШЕНИЕ

№ 4102

гр. София, 20.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65
състав**, в публично заседание на 31.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **3817** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – 178 от Административно - процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.46, ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Делото е образувано по жалба на Ю. Й. /У. У./, [дата на раждане] в Република Турция, гражданин на Република Турция, подадена чрез адвокат А. от САК, срещу заповед № 4522ПАМ-8 от 22.03.2023 г. на началника на „Гранично полицейско управление“ – К., с която, на основание чл.42з, ал. 1, т. 1 и ал. 3, вр. с чл. 10, ал. 1, т. 4 и вр. с чл. 39а, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ и чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ, му е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) „Забрана за влизане и пребиваване на територията на Република България“ за срок от пет години, считано от 22.03.2023 г. до 21.03.2028г.

В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на заповедта, поради неправилно приложение на закона, допуснати съществени процесуални нарушения и несъответствие с целта на закона. Конкретно се сочи, че е наложена ПАМ, която не съществува в действащия закон; че основанието по т. 4 на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ е било отпаднало към момента на издаване на заповедта и е било налице основанието по т. 6; че липсват мотиви. Моли се за отмяна на акта и за присъждане на разноски, съгласно представен списък по чл. 80 от ГПК (л. 27).

Ответникът, началникът на Гранично полицейско управление – К., при РДПП – Р., в писмен отговор оспорва жалбата и излага доводи за законосъобразност на обжалваната заповед. Моли съда да отхвърли оспорването. Претендира

юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Видно от предложение с рег. № 4522р-2968/22.03.2023 г., издадено от началник група ОДГ – Г. К., на 05.03.2023 г. около 15:40 ч. на ГКПП О. за излизане от страната се е явил товарен автомобил рег. № 31A1T907, с прикачено ремарке с рег. №31A1T908, управляван от Ю. Й. /У. У./, гражданин на Турция, род на 01.04.1973г., паспорт № U25387364, издаден на 15.11.2021 г., валиден до 15.11.2031 г. и придружаващо лице У. S. гражданин на Турция, [дата на раждане] с паспорт № U26733638 издаден на 08.07.2022г. валиден до 27.10.2031г. При извършена физическа проверка на пост №3 на бариерата било установено, че не се отваря страничният сандък за инструменти на ремаркетото. При последвал граничен контрол с техническо средство "М.-НВ" туптящо сърце от дясната страна на камиона било отчетено отклонения и било разпоредено на водача да отвори сандъка. В него били открити три лица една жена и две малки деца. В камиона било открито още едно лице от мъжки пол. След извършени беседи и скрийнинг интервю била установена самоличността на лицата. Те били със сирийски произход и без предишни регистрации в А.. След извършена справка в АИС „ГК“ било установено, че товарният автомобил има регистрирано влизане в страната на 05.03.2023 г. в 03:13 ч. през ГКПП Капитан А.. В предложението е посочено, че сирийските граждани не могат да удостоверят влизането си в страната по законоустановен ред. За случая са образувани, както следва: досъдебно производство №4/05.03.2023г. по описа на ГПУ К. срещу Ю. Й. /У. У./ и срещу S. У., граждани на Турция, за престъпление по чл. 280 от НК; ЗМ №5/22.02.202г. срещу S. А. Е., жена, [дата на раждане] в [населено място], С., с турско разрешително за пребиваване с № 1119692, за престъпление по чл.279 от НК; досъдебно производство №6/2023 год. по описа на ГПУ-К. срещу Д. М. Д. /J. М. J./ за извършено престъпление по чл.279 НК.

С горесцитираното предложение е предложено спрямо турския гражданин Ю. Й. /У. У./ да бъдат наложени следните ПАМ по ЗЧРБ - "Отнемане на правото на пребиваване в Република България" и "Забрана за влизане в Република България".

С оглед на така установените обстоятелства срещу жалбоподателя е издадена оспорената заповед рег. № 4522ПАМ-8 от 22.03.2023 г., с която на основание чл. 44а, ал. 1 и чл.42з, ал. 1, т. 1 и ал. 3, вр. с чл. 10, ал. 1, т. 4 и вр. с чл. 39а, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ, му е наложена принудителна административна мярка "Забрана за влизане и пребиваване на територията на Република България" за срок от 5 години, считано от 22.03.2023 г. до 21.03.2028 г. Посочено е в акта, че на ГКПП О. за излизане от Република България се е явил турският гражданин Ю. Й. /У. У./, който управлявал товарен автомобил, в който при извършен граничен контрол са открити 4 лица без документи, които се самоопределят като сирийски граждани.

Заповедта е връчена на жалбоподателя при участието на преводач на 22.03.2023 г., за което са положени подписи на преводача и чужденеца.

Недоволен от издадената заповед № 4522ПАМ-8 от 22.03.2023 г. на началник на ГПУ – К., чрез последния, лицето я оспорва пред АССГ с жалба от 05.04.2023 г.

С придружително писмо, издадено от началника на ГПУ К. са представени заверени копия на писмените доказателства по издаване на оспорения административен акт. Приета като неоспорено доказателство е и заповед рег. № 4066з-485/02.04.2021 г. на

директора на Регионална дирекция "Гранична полиция" – Р. (л. 17), с която на основание чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ началниците на ГПУ в състава на РДГП – Р. са оправомощени да издават заповеди за налагане на ПАМ.

При така установените факти, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Оспорва се в срок, подлежащ на обжалване административен акт, от надлежна страна, адресат на акта, за която е налице правен интерес от оспорването, поради което жалбата е процесуално ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

При служебната проверка по чл. 168, ал. 1, вр. чл. 146 АПК, съдът констатира, че оспорената заповед, е издадена в писмена форма и от компетентен орган. Съгласно чл. 44, ал. 1 ЗЧРБ директорите на регионалните дирекции "Гранична полиция" на Министерството на вътрешните работи или оправомощени от тях длъжностни лица могат да издават този вид принудителни административни мерки. По делото е приложена заповед № 4066з – 485 от 02.04.2021 г. на Директор на Регионална дирекция „Гранична полиция“ – Р., от която е видно, че той оправомощава главен инспектор Б. С. С. – заместник - началник на ГПУ К. да издава ПАМ по ЗЧРБ. Следва, че издателят е материално и териториално компетентен орган да наложи оспорената ПАМ съобразно чл. 44, ал.1 от ЗЧРБ, вр. чл. 146, т.1 от АПК.

Видно от доказателствата по делото, административният орган е издал акта си, след като е изяснил фактите и относимите обстоятелства от значение за случая. В мотивите на акта са изложени фактическите обстоятелства, които обосновават съдържанието на разпореденото волеизявление по чл. 10, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ. Зачетено е правото на адресата да участва в административното производство и е осигурена възможност да разбере неговото съдържание и съответно да организира защитата си. В тази връзка съдът отчита, че в административното производство не са допуснати процесуални нарушения и той е издаден в законоустановената форма.

В настоящия случай в акта за налагане на ПАМ органът се е позовал чл. 42з, ал. 1, т. 1, предвиждащ забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на ЕС, когато са налице основанията по чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ. Според т. 4 на последната разпоредба се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, за когото има данни, че извършва търговия с хора и незаконно въвеждане в страната и извеждане на лица в други държави. В случая от посочените в заповедта фактически основания за издаването ѝ недвусмислено се извежда съдържанието именно на чл. 10, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ - наличието на данни, че жалбоподателят като чужденец е направил опит за извеждане на лица в други държави. Същевременно административният орган е препратил изрично към мотивите, изложени в предложението рег. № 4522р-2968/22.03.2023 г. Практиката мотивите да съществуват в документ, съставен от друг орган преди издаване на обжалвания индивидуален административен акт, се прилага трайно, не противоречи на закона и е в съответствие с тълкувателно решение № 16/1975 г. на ОСГК на ВС. Ето защо, съдът приема, че същите са достатъчни, за да бъде приложена посочената разпоредба. В тази връзка следва, че заповедта е мотивирана, включително и чрез препращане в съдържанието ѝ към посоченото предложението. Изложените в предложението мотиви съответстват на посоченото в оспорената заповед правно основание за издаването ѝ, поради което следва, че са налице предвидените в чл. 10, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ предпоставки за прилагане на ПАМ.

Нещо повече, видно от одобреното с Определение по НОХД № 69/2023г. по описа на РС – Оряхово споразумение жалбоподателят е признат за виновен за това, че на 05.03.2023г. през ГКПП „Капитан А.“ като съизвършител е направил опит да преведе през границата на страната между в Република България и Република Румъния описаните в посочения акт общо 4 лица, които не са български граждани, без разрешение на надлежните органи на властта, като за превеждането е използвал МПС –тежкотоварен автобус с турски рег. № 31AIT907 - престъпление по чл. 280, ал. 2, т. 3 и т. 4, вр. ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2, вр. ал. 1, вр. чл. 18, ал. 1 от НК, поради което е осъден на наказание „лишаване от свобода“ за срок от 11 месеца, отложена на основание чл. 66, ал. 1 от НК за срок от 3 години. В тази връзка съдът намира за безспорно установени фактическите констатации на административния орган за наличието на данни, че от страна на жалбоподателя – турски гражданин е извършван опит за незаконно извеждане на чужденци в други държави.

Във връзка с твърдението в жалбата, че основанието по чл. 10, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ е отпаднало трябва да се има предвид, че нормата не изисква посочената дейност да не е установена с влязла в сила присъда, или пък да има висящо досъдебно производство. На следващо място липсва и законов текст, въз основа на който да се приеме, че това основание е отпаднало с одобряване на сключеното споразумение, т. е налице е фактическият състав на чл. 10, ал. 1, т. 4 вр. с чл. 42з, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, поради което е неоснователно твърдението в жалбата, че към момента на издаване на заповедта материалноправните предпоставки не са били налице.

Относно вида на наложената ПАМ, следва да се отбележи, че със заповедта е наложено ограничение за влизане и пребиваване на територията на страната ни, което е по-благоприятно за засегнатото лице от мярката, визирана в чл. 39а, ал. 1, т. 4 ЗЧРБ - забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на Европейския съюз. Поради това съдът приема, че тази разлика не води до материална незаконосъобразност на заповедта (Решение № 3961/14.06.2022 г. по адм. дело 3325/2022 г. по описа на АССГ и Решение № 8942/13.10.2022 г. на ВАС по адм. д. № 7289/2022 г., по описа на ВАС, IV отделение).

Неоснователна е и тезата на жалбоподателя относно срока на наложената мярка. По силата на Съображение 13 от Преамбюла на Директива 2008/115/ЕО използването на принудителни мерки следва да бъде изрично подчинено на принципите на пропорционалност и ефективност на предприеманите мерки и преследваните цели. Това изискване следва да е изпълнено и съобразно чл. 6, ал. 2 и ал. 4 АПК. Според Съображение 14 от Преамбюла на Директива 2008/115/ЕО следва да се въведе забрана за влизане, забраняваща влизането и престоя на територията на всички държави-членки. Срокът на забраната за влизане следва да бъде определен, като надлежно се вземат предвид всички обстоятелства от значение в отделния случай и неговата продължителност не бива, по принцип, да надвишава пет години. Това изискване е уредено и в чл. 11, пар. 2 от Директива 2008/115/ЕО, според който продължителността на забраната за влизане се определя, като надлежно се вземат предвид всички обстоятелства от значение за отделния случай, и по принцип не надвишава пет години. Тя може обаче да надвиши пет години, ако гражданинът на трета страна представлява сериозна заплаха за обществения ред, обществената или националната сигурност.

С оглед позоваването на предложение рег. № 4522р-2968/22.03.2023 г. съдът приема, че оспореният акт се базира на индивидуална преценка на случая на жалбоподателя,

като продължителността на ПАМ е съобразена с всички установени по случая обстоятелства съобразно чл. 11, пар. 2 от Директива 2008/115/ЕО. На 22.03.2023 г. при осъществен граничен контрол на ГКПП О. спрямо управлявания от жалбоподателя – турски гражданин тежкотоварен автомобил, който има регистрирано влизане в страната на 05.03.2023 г. в 03:13 ч. през ГКПП Капитан А., е установен опит със същия автомобил за незаконно извеждане на 4 лица - чужденци в други държави. В жалбата дори се посочва, че целта му е била да помогне на лицата да отидат в Германия. Следва, че съпричастността на жалбоподателя към установеното не само съответства на основаниято за налагане на ПАМ по чл. 10, ал. 1, т. 4 ЗЧРБ, но е пряко насочено срещу режима на влизане и пребиваване на чужденци на територията на страната. Ето защо съдът приема, че определеният с оспорената заповед максимален срок на налагане на ПАМ от 5 години е пропорционален и съразмерен на преследваната цел. Последното е в съответствие с решение № 5366 от 22.05.2023 г. на ВАС по адм. д. № 43/2023 г., IV отделение; Решение № 8942 от 13.10.2022 г. на ВАС по адм. д. № 7289/2022 г., IV отделение.

Заповедта е издадена и в съответствие с целта на закона – предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях, конкретно да не се допускат до територията на страната чужденци, които не спазват установения в страната правен ред.

По изложените съображения оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, в установената форма, при спазване на процесуалните и материалните правила по издаването ѝ и е съобразена с целта на закона, поради което подадената жалба срещу нея следва да бъде отхвърлена, като неоснователна.

При този изход на спора искането в писмен отговор на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно. На основание чл. 78, ал. 8 ГПК вр. чл. 144 АПК и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, съдът, присъжда в полза на ответника юрисконсултско възнаграждение в минимален размер – 100 лева.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I отделение, 65 състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ю. Й. /У. У./, [дата на раждане] в Република Турция, гражданин на Република Турция, срещу заповед № 4522ПАМ-8 от 22.03.2023 г. на началника на „Гранично полицейско управление“ – К..

ОСЪЖДА Ю. Й. /У. У./, [дата на раждане] в Република Турция, гражданин на Република Турция да заплати на Главна дирекция „Гранична полиция“ възнаграждение за юрисконсулт в размер на 100 (сто) лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: